

דברי תורה מרבי אבא קליינרמן שליט"א

הזן ומפרנס לכל

"וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית, הן לא נזרע ולא נאסוף את תבואתנו. וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית, ועשית את התבואה לשלש השנים". (פרק כ"ה פסוק כ' כ"א).

הנה מהפרשה הזו יש ללמוד ולהתחזק הרבה באמונה ובטחון בהש"ת, אשר הוא "זן את כל העולם כולו בטובו בחן בחסד וברחמים". ובתנא דבי אליהו מביא שבכל יום ויום יושב הקב"ה וזן את כל העולם כולו, וכל דבר ודבר שהאדם מקבל בכללות ובפרטות, הכל הוא מיזו יתברך. וכך כתב בתנא דבי אליהו (רבה, פרק י"ז), "אבל הקב"ה מלך המלכים ברוך הוא יהי שמו הגדול מבורך לעולם ולעולמי עולמים אינו כן, אלא יושב על כסא הכבוד שלו, שלוש היום קורא ושונה, ושליש היום דן את הדין, ושליש היום עושה צדקה, זן ומכלכל ומפרנס לכל באי העולם ואת כל מעשה ידיו שברא בעולם, שנאמר נותן לחם לכל בשר".

ומהפרשה הזו יש חיזוק גדול בדברים הללו, ודברי החיזוק מובאים בספר "נועם אלימלך" בשם אחיו הגדול רבי זושא זיע"א, ואלו דברים שיש בהם חיזוק גדול באמונה ובטחון בהש"ת, ולצורך נחיצות הדבר אעתיק את דבריו, וכך כתב -

"כתוב בפסוק 'וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית, הן לא נזרע ולא נאסוף את תבואתנו. וצויתי את ברכתי לכם בשנה השישית, ועשית את התבואה לשלש השנים'". בשם אחי החסיד המפורסם, ויש לדקדק היות שהתורה יצאה כאן מדרכה, שדרך הקרא לכתוב איזה יתור לשון בפסוק אפילו אות אחת ועל ידי זה מתורץ כמה קושיות, אבל הקושיה לא נכתב בעצמה בתורה. וכאן נכתב הקושיא בתורה, וטוב היה שלא לומר כי אם וצויתי את ברכתי, וממילא לא יקשה שום אדם לומר מה נאכל.

ונראה שה' יתברך ברוך הוא כשברא את העולם השפיע מטובו צינורות מושכין שפע לצרכי בני אדם, ודרך השפע שלא להפסיק כלל. אלא כשהאדם נופל ממדרגתו ואין לו בטחון בבורא ברוך הוא, המשגיח האמיתי הזן ומפרנס בריווח בלי הפסק כלל, אז עושה האדם ההוא במחשבתו ההיא אשר לא מטוהר פגם חלילה בעולמות עליונים, ומתישין כח פמליא של מעלה רח"ל, ואז נפסק השפע חלילה. וצריך השם יתברך ברוך הוא לצוות מחדש השפע שתלך כמו מתחילת הבריאה. וזה הוא וכי תאמרו כו', שהתורה מלמדת לאדם דרכי השם שיהיה שלם בבטחונו על אלוקיו ולא יאמר כלל מה יאכל, כי כאשר חלילה יפול מן הבטחון לחשוב מה יאכל הוא עושה פגם חלילה בהשפע ואטרחו כלפי שמיא לצוות מחדש, וכי תאמרו פירוש כאשר תאמרו כך ואז תטריחו אותי וצויתי כו', אלא לא תתנהגו כך ותבטחו בה' בכל לבבכם ואז תלך השפע בלי הפסק כלל תמיד לא יחסר כל בה'.

שאדם בוטח בה' באמת ובלב שלם, ומאמין באמונה שלמה שהוא הזן והמפרנס והוא נתן ויתן לו את מזונו ברווח, הרי הוא מקבל את השפע מהקב"ה. אבל כאשר אדם נפגם באמונה ומתחיל לשאול מה נאכל, הוא מקלקל לעצמו את ההשפעה, ושוב אינו זוכה לסייעתא דשמיא, וצריך לעורר את השפע מחדש שזה כבר הרבה יותר קשה.

ואתה בן אדם, עמוד והתבונן בדבריו הק', ותתחזק באמונה ובטחון בהקב"ה, בלא להרהר מה יהיה על העתיד, ואז תצליח ותלך לבטח כל הימים!

השגחת ה' על לומדי התורה

ובאמת דבריו נאמרו כלפי כל אדם ואדם מישראל, באיזה דרגה שיהיה, שאפילו האדם הפשוט שבפשוטים הקב"ה הזמין לו בעת בריאת העולם צינורות שמושכים לו שפע כפי הצורך לו לכל צרכיו. ועל אחת כמה וכמה כלפי לומדי התורה, שכלפיהם בוודאי ובוודאי שהקב"ה משפיע להם מטובו הגדול שפע רב, שיוכלו להמשיך ללמוד ולעסוק בתורה הק'. והכל תלוי ביד האדם, כי מי שמחליט ונחוש בדעתו ללמוד בהתמדה ללא הפסקים כל הימים, וכל רצונו הוא להיות בבחינת "שבתי בבית ה' כל ימי חי, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו", בוודאי שהקב"ה ישפיע לו מטובו הגדול פרנסה מהבכרה העליונה, ולא יהיה לו שום מחשבת טרדה בעניני הפרנסה שיפריע לו בלימוד התורה.

ולכן אתה בן תורה היקר! **"קבל על עצמך באמת ברצינות ובחשק עול תורה, מתוך בטחון גמור בהש"ת שיתן לך את כל צרכיך, וברור בלא שום ספק שתזכה שלא יחסר לך מזונות כל ימי חייך".**

ואלו הדברים שייכים לכל אדם ולכל זמן, אבל בפרט יש לעורר בזה את החתנים שעומדים בשט"מ לפני נישואיהם, שכדי להצליח להמשיך ולשקוד על התורה כמו בימי הבחורות ללא שום טרדה, צריכים להחליט ברצון חזק החלטה עיקרית להמשיך וללמוד בהתמדה גם אחרי הנישואין, ובכך יזכו לסייעתא דשמיא שלא יחסר להם כלום כל הימים. ואפשר למשול בזה משל מוחשי, מהרכבת שנוסעת מעיר לעיר, ומסילות הרכבת סלולות באופן שכמעט ולא צריך לעשות כל בעת הנסיעה, אלא רק להתחיל לנסוע, וממילא הרכבת נוסעת לעיר שאלה מובילות פסי הרכבת. אבל כדי שבאמת הרכבת תגיע לעיר שאלה רוצים שהיא תגיע, צריכים לפני תחילת הנסיעה לכוון את הרכבת שתעמוד באותם פסים שמגיעים אל היעד המבוקש. אבל אחרי שכיוונו את הרכבת באותם פסים, מכאן הדרך קלה והרכבת נוסעת ונוסעת ללא קושי.

לפרשת בחר בחוקותי, שנה י"ג תשפ"ו

וכיוצא בזה י"ל כלפי תחילת החיים לאחר הנישואין, אם בתחילת הדרך תכוון את דרכך ללמוד באמת, והתורה היא תהא העיקר בחייד, אז בזו הדרך תמשיך לאורך ימים ושנים כך ימי חייך, והקב"ה יזמין וישפיע עליך חיים אריכי ומזוני רוויחי כו".

מעבירין ממנו עול דרך ארץ

במשנה באבות (פרק ג' משנה ה') איתא, "רבי נחוניא בן הקנה אומר, כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ". ופירש הרע"ב "ועול דרך ארץ, עמל וטורח הפרנסה לפי שמלאכתו מתברכת". מבואר במשנה שהמקבל עליו עול תורה, זוכה לקבל סייעתא דשמיא לא רק בלימוד תורה עצמו, אלא הקב"ה מברכו בכל מכל כל בכדי שיהיה פנוי לעסוק בתורה. ואפילו עמל וטורח הפרנסה, שבדרך כלל צריך לעמול ולטרוח בעבור זה הרבה, הרי אצל מי שמקבל עליו עול תורה הקב"ה מסייע בעדו שלא יצטרך לעמול על זה, אלא מלאכתו תתברך ללא טורח כלל. רואים מזה את מעלת התורה, שאדם לא צריך לחשוש ולפחד שמא מחמת זה שיושב ולומד יחסר לו בפרנסתו, אלא האמת היא שמי שלומד ומקבל עול תורה באמת ובלב שלם הקב"ה נותן לו סייעתא דשמיא שלא כדרך הטבע להצליח בכל מכל כל, בכדי שיוכל לשקוד ולעמול בתורה בכל כוחותיו.

כתר תורה מונח ועומד

ובאמת כדי לקבל עול תורה לא צריך זכויות מיוחדות ונשגבות, אלא כל אחד באשר הוא באיזה דרגה ובאיזה מצב שהוא עומד בו, אם מתעורר ומקבל עליו עול תורה באמת, זוכה לכל המעלות הנשגבות והעליונות שזוכה לה העמל בתורה.

וברמב"ם בכמה מקומות האריך בדבר הזה שכתר תורה מונח ועומד כל הרוצה ליטול יובא ויטול, בהלכות תלמוד תורה (פרק ג' הלכה א') כתב "בשלשה כתרים נכתרו ישראל, כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות. כתר כהונה זכה בו אהרן, שנאמר והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהונת עולם. כתר מלכות זכה בו דוד, שנאמר זרעו לעולם יהיה וכסאו כשמש נגדי. כתר תורה הרי מונח ועומד ומוכן לכל ישראל, שנאמר תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב, כל מי שירצה יבוא ויטול וכו".

כגמול עלי אמו

והנה מובא בשם הגר"א (דברי אליהו תהילים פרק קל"א) ששאלוהו תלמידיו על מידת הבטחון איך ומה צריך לבטוח בה', ואמר "כבר פירש לנו דוד המלך ע"ה (תהילים קל"א) "אם לא שויתי ודוממתי נפשי כגמול עלי אמו כגמול עלי נפשי", פירוש כמו הגמול היונק משדי אמו כאשר ינק די שבעו אינו דואג ושם לא לבו אם יהיה לו מה לינק אחר שעה או שעתים כאשר ירעב, "כגמול" הזה עלי נפשי שאינו דואג כלל על מחר, וזה שאמר דוד המלך (תהילים ל"ב) "מבטיחי על שדי אמי", ע"כ. והיינו שהבטחון בה' צריך להיות כמו גמול עלי אמו בלי שום דאגה וטרדה כלל, שהאדם לא ידאג כלום אלא יבטח בה' בתכלית הבטחון.

והדברים האלה צריך כל אדם לשנן לעצמו שוב ושוב ובפרט תלמידי החכמים העמלים בתורה שגם כשמגיע זמן קשה לא ליפול ולהתנאש, אלא להמשיך לבטוח בה' כגמול עלי אמו, ולהאמין שכל מצב ומצב זהו אך ורק רצון ה' שכן יהיה ברגע זה, וכך נזכה להיות מושגחים מאיתו יתברך ויתקיים בנו הפסוק "והבוטח בה' חסד יסובבנו".

ובשעה שעומדים ומתחזקים בכל הכח שוב ושוב באמונה ובטחון, בלא לשאול שום שאלות, הרי כפי כח הבטחון כך זוכים לראות את הישועה. והרבה שלוחים למקום!

בחוקותי תלכו

"אם בחוקותי תלכו, ואת מצוותי תשמרו ועשיתם אותם". (פכ"ו פ' ג.) ופרש"י, "אם בחוקותי תלכו, יכול זה קיום המצוות כשהוא אומר ואת מצוותי תשמרו הרי קיום המצוות אמור, הא מה אני מקיים אם בחוקותי תלכו שתהיו עמלים בתורה. ואת מצוותי תשמרו, הו עמלים בתורה על מנת לשמור ולקיים כמו שנאמר ולמדתם אותם ושמרתם לעשותם".

מבואר בפסוק שתחילת כל המעלות היא בתורה, בלימוד ועמל התורה, וממילא כאשר נאמר "אם בחוקותי תלכו" הכוונה היא "שתהיו עמלים בתורה", וכשהפסוק ממשיך ואומר "ואת מצוותי תשמרו" גם כוונתו היא על התורה "היו עמלים בתורה על מנת לשמור ולקיים".

וזה הפסך בפזמון שאומרים בשמחת תורה "אין סגולה כתורה", שכל סגולה וכל מעלה שורשה ויסודה בתורה, וכל דרגה ודרגה הדרך לעלות ולהתעלות בה היא על ידי "שתהיו עמלים בתורה".

עמלים בתורה

הנה דבר זה ש"עמלים בתורה", מרומז במילים "בחוקותי תלכו", יש לבאר שדבר שחשוב מאוד אצל האדם, אז בכל מקום שהוא הולך, באופן אוטומטי בלא לחשוב הרבה, הענין הזה שחשוב אצלו קופץ לו במחשבה בראש. וי"ל שזהו הכוונה "בחוקותי תלכו", שהתורה לא תהיה אצל האדם בבחינה כזו שרק בשעה שהוא לומד ועוסק בה אז היא חשובה אצלו, ואילו מיד לאחר שגמר את הלימוד כבר יש לו דברים אחרים בראש, והוא כביכול שוכח מהתורה בזמן ההוא. אלא התורה צריכה להיות אצל האדם בצורה כזו של "בחוקותי תלכו" שבכל מקום שהוא הולך, הוא הולך עם התורה. שגם שהוא כרגע לא יושב ולומד אלא הוא

הולך אחרי הלימוד, הרי במחשבה שלו כל הזמן תהיה תפוסה באופן אוטומטי בתורה. שהלימוד יהיה כל החיים של האדם, וממילא גם כשהולך לעיסוקים אחרים, תמיד המחשבה תרוץ לחשוב על בתורה. באופן כזה שיוצא שכל ה"יתלכו" של האדם יהיה עם "בחוקות". ולזה באו חז"ל ואמרו איך אדם זוכה לכהן דרגה שהתורה תהיה כל חייו, ובכל רגע פנוי במחשבה הוא מיד ירוץ לתורה, התשובה לכך היא "שתהיו עמלים בתורה". שכאשר הלימוד בא בעמל התורה, אז זוכים שהלימוד נהפך לעצם החיים, וממילא בכל עת ובכל שעה שהוא ילך בדרך המחשבה מיד תרוץ לדברי התורה. ורואים את זה בחוש שאחרי שלומדים סדר שלם בעמל התורה, הרי כאשר נגשים להתפלל לאחר מכן, כל הזמן המחשבה בורחת לדברי התורה שלמד. וחייבים תמיד לעצור לפני מנחה, באיזה התבוננות על התפילה, כדי שהמחשבות בשעת התפילה יוכלו להיות מרוכזים בתפילה, ולא יברחו לתורה. שתורה אחרי עמל של סדר שלם, היא נהפכת לעצם החיים, ואז באופן אוטומטי המחשבה כל הזמן נמצאת בזה.

לעשות נחת רוח

והנה בלימוד התורה ובקיום המצוות, מן הראוי לחשוב "לעשות נחת רוח לבורא עולם". וטוב יותר לומר כן בפה, ואפשר ליכות בזה הרבה. והנה בפרשה נאמר (פסוק י"ד), "ואם לא תשמעו לי, ולא תעשו את כל המצוות האלה". ופרש"י, "ואם לא תשמעו לי, להיות עמלים בתורה וכו'". ומה תלמוד לומר לי, אין לי אלא זה המכיר את ריבונו ומתכוין למרוד בו, וכן בנמרו גבור ציד לפני ה' שמכירו ומתכוין למרוד בו, וכן באנשי סדום רעים וחטאים לה' מאוד מכירים את ריבונם ומתכוונים למרוד בו". מבואר בזה שההפך מלימוד לשמה, ומלימוד הוא לימוד של "מתכוין למרוד בו". ומשמע מזה שלימוד לשמה משמעותו הוא לימוד כדי "לעשות נחת רוח ליוצרו". וממילא ראוי מאוד להוסיף לפני כל לימוד את המחשבה הזו כדי לעשות נחת רוח ליוצרו, שזה פועל הרבה.

וכבר הובאו בזה דבריו הק' של הצדיק רבי ברוך ממעזיבו זע"א, שפירש את הפסוק בתהילים (פרק קל"ח) "אשתחוה אל היכל קדשך ואודה את שמך על חסדך ועל אמתך, כי הגדלת על כל שמך אמרתך". וביאר את הפסוק, "כי הגדלת על כל שמך" שבכל התורה שהיא שמותיו של הקב"ה ישנם כוונות גדולות ועצומות, אבל הפסוק אומר שיש דבר שיותר גדול מכל הכוונות העילאיות הללו, והוא "אמרתך", שכאשר מקיים את "אמרתך" את האמירה והדיבור של הקב"ה מתוך כוונה פשוטה לקיים את "אמרתך", הרי הכוונה הזו שבא מתוך מחשבה טהורה לעשות נחת רוח ליצר בראשית, היא גדולה ועולה יותר מכל הכוונות. (כך הביא בספר מליצי אש בשמו).

ובאמת שהדברים מפורשים באור החיים הק' בפרשה, שמביא בתחילת הפרשה מ"ב פירושים על הפסוק "אם בחוקותי תלכו", ובפירוש הל"ג, כתב "עוד יתבאר הפסוק על כללות המצוות על זה הדרך, לצד שיחשוב אדם כי עיקר המצוות ותועלתן אינו אלא למי שיודע עקרון וטעמן, אבל עשית מצוה בלא ידיעת טעם, הרי הוא עושה מעשה שאין בו ממש, כגוף בלא נשמה. ותמצא שכן כתבו בשם הרב האר"י ז"ל כי מעשה בלא כוונת הדבר, הוא ככלי ריק שהעיקר הוא המחשבה. ולזה בא מאמר ה' כאן אם בחוקותי תלכו, פירוש אם האדם יעשה המצווה בכוונה זו לצד אשר חקק ה' ב"ה, תועיל להם כוונה זו כאלו קיימו המצוות כמו שנתכוון ה' עשות. והוא אומרו ואת מצוותי תשמרו בכינוי אל המצווה שהוא בכל כוונותיהם וסודותיהם, ולצד שיאמר אדם אם כן כיון שהקב"ה קבל דבר זה לצד הרצון שבאדם הגם שנתכוון, אם כן גם כן לא יעשה דבר יתירה בדעתו עשות ויועיל הרצון גם בהעדר המעשה, תלמוד לומר ועשיתם אותם תנאי הוא הדבר שיעשה מה שיש בידו, וה' יגמור בעדו".

מפורש בדבריו הקדושים, שכאשר אדם מקיים את המצווה מתוך מחשבה פשוטה לעשות רצונו יתברך בשלמות, הרי הכוונה הזו מועילה יותר מכל הכוונות, והרי הוא כאילו עשה את המצווה מתוך כל הכוונות הגדולות והנשגבות שיש בקיום המצווה.

ובאמת נראה שראוי מאוד גם לומר את הדבר הזה בפה, ולומר לפני קיום המצווה מקירות לבו באהבה עזה, "הנני מכוון לעשות רצוני יתברך שמו, ולעשות נחת רוח ליוצרי". והדיבור הטוב הזה פועל הרבה על הלב, ועושה רושם גדול למעלה, והעושה כן אשרי חלקו וגורלו.

ואתה בן אדם, בא תיפול ברוחך, ובכל מצב שהנך עומד בו, גם אם אתה לא יכול לכוון כראוי בעשיית המצווה, ואלה הגעות עדיין לדרגה של כוונת המצווה עם שמותיה וכוונותיה, הרי הכוונה הזו כשהיא באה בלב שלם וברוח שפלה היא פועלת הרבה מאוד. והדברים מפורשים בגמרא בסוטה (דף ה' ב') שאמרו, "א"ר יהושע בן לוי, בא וראה כמה גדולים נמוכי הרוח לפני הקב"ה שבשעה שבית המקדש קיים, אדם מקריב עולה שכר עולה בידו, מנחה שכר מנחה בידו, אבל מי שדעתו שפלה מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב כל הקרבנות כולם, שנאמר זבחי אלוקים רוח נשברה. ולא עוד אלא שאין תפלתו נמאסת, שנאמר לב נשבר ונדכה אלוקים לא תבזה". ויש להתבונן הרי בוודאי שבקרבן עולה היו כוונות גדולות וצירופי שמות גבוה מעל גבוה, ובכל זאת אמרו חז"ל שמי שרוחו נמוכה ומקיים את המצווה בכוונה פשוטה ושלמה מתוך ענווה ורוח נמוכה, נחשב לו כאילו הקריב את כל הקרבנות כולם עם כל כוונותיהם ודקדוקיהם. ולכן כשאתה מקיים את המצווה עם כל הלב להקב"ה,

ואתה מכוון ואומר בפך שכוונתך לעשות נחת רוח לבורא ית"ש, זהו הכוונה הרצויה ביותר.

ותדע לך אחי היקר, שכל ההתחלות קשות, ובפרט בלימוד התורה שעליו אמרו שתלמוד תורה כנגד כולם, אבל אם תתגבר ותלמד תצליח! וכשזוכים ומתעלים ומגיעים לידי לימוד תורה לשמה, הרי על זה מיועדים כל הברכות האמורות בתורה, ועל זה אמר רבי מאיר "כל העוסק בתורה לשמה, זוכה לדברים הרבה, ולא עוד אלא שכל העולם כלו כדאי הוא לו וכו' וכו'".

ועיקר הצלחת התורה הוא בלימוד ברציפות, בלא להתבטל ובלא שיחת חולין שבאמצע. וכשתלמד ברציפות את כל סדרי הישיבה, תרגיש טעם ונעימות התורה. וכדברי האור החיים הק' בתחילת פרשת כי תבא על הפסוק "ושמחת בכל הטוב", שכתב "אם היו בני אדם מרגישים במתיקות ועריבות טוב התורה, היו משתגעים ומתלהטים אחריה".

וכתר תורה מונח בקרן זוית, ובידך לבוא וליטלה, והבחירה בידך, ובחרת בחיים! ואז אשרי חלקך וגורלך בזה ובבא.

נוראות קדושת רשב"י

בעומדינו סמוך ונראה להילולא הגדולה של רשב"י, בוודאי שהשפע הגדול שמתגלה בעולם ביום ל"ג בעומר, עדיין ממשיך והולך, וההתחלה בל"ג בעומר, ואפשר עדיין להמשיך וליכות לכל הטוב ההוא.

הנה בגמרא בשבת (דף ל"ג ב') מובא את המעשה עם רשב"י שהתקדש בקדושה נוראה - בקדושת התורה. ואיתא בגמרא המעשה שברחו וישבו ולמדו במערה שנים עשרה שנה, ומובא בגמרא "איתבו תריסר שני במערתא, אתא אליהו וקם אפיתחא דמערתא אמר מאן לודעיה לבר יוחי דמית קיסר ובטיל גזירתיה, נפקו חזו אינשי דקא כרבי זורעי אמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה, כל מקום שנותנין עיניהן מיד נשרף. יצתה בת קול ואמרה להם להחריב עולמי יצאתם חזירו למערתכם. הדור אזול איתיבו תריסר ירחי שתא, אמרי משפט רשעים בגיהנם שנים עשר חדש יצתה בת קול ואמרה צאו ממערתכם, נפקו וכו'. בהדי פניא דמעלי שבתא חזו ההוא סבא דהוה נקיט תרי מדאני אסא ורהיט בין השמשות, אמרו ליה הני למה לך, אמר להו לכבוד שבת, ותיסיג לך בחד, חד כנגד זכור וחד כנגד שמור, אמר ליה לבריה חזי כמה חביבין מצות על ישראל, יתיב דעתיה".

והנה בזה שישבו ולמדו במערה י"ב שנה מתוך יסורי הגוף, אין לשער ואין לתאר איזה דרגות גבוהות ורמות השיגו בזה, והתעלו מאוד מאוד עד שהיו כמלאכים ושרפים. והם עצמם במציאותם היו "אש התורה", "שרפי אש קודש", ולכן כל מה שראו בעיניהם מיד נשרף.

וזהו כעין מה שמצינו אצל קרח, שגם נשיהם בניהם וטפם כולם נענשו בעונשו של קרח, ולכאורה מה אם קרח חטא מה הם חטאו. ומבארים שמחלוקת זה אש, ואש שורף את הכל ולא מבדיל בין טוב לרע, ולכן כשיצא הקצף כולם נענשים. כך כאן להבדיל לצד הטוב, רשב"י התעלה במערה והגיע לבחינה של "אש", "אש אכלה אש", וכעש כזו קדושה מובן מאליו שכאשר רק רואים משהו שלא כשורה מיד הכל נשרף.

ועתה ביום ל"ג בעומר בהילולא מתגלה כל השפע הגדול של רשב"י, וכל הדרגות הללו שוב מתגלים וכל אחד שמתעלה במצבו יכול וראוי ליכות כפי הכנתו במעט דרגות גבוהות וקדושות אלו.

שמעתי סיפור מופלא ומהימן על ראש הישיבה הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, שפעם היה בטבריה, אמרו לו אם אנו כל כך קרובים למירון אפשר לנסוע למירון לרשב"י. והסכים. בדרך בנסיעה התחיל הגר"ח לדבר ולהתרגש מקדושתו הנוראה של רבי שמעון, וכלל שהתקרבו למערה התרגש יותר ויותר, עד שהגיע לפתח המערה - ואז מרוב התרגשותו ממעלת גדולתו ורוממותו של רבי שמעון לא יכל להכנס למערה! ועמד בפתח וחזר לדרכו. אהה! כמה רגש אמיתי של אדם גדול יש בזה. אפשר לרמוז רמז נאה על ההילולא ביום ל"ג בעומר,

במזמור ל"ג בתהילים שהמזמור מתחיל רננו צדיקים בה', וזהו רמז שביים זה יום ל"ג הוא יום רינה ושמחה לצדיקים, ורננו צדיקים בה'.

שמחת המצווה

והנה בגמרא בשבת מובא שכאשר יצאו מהמערה כל מקום שהיו נותנים בו את עיניהם מיד נשרף, עד שדעתם התיישבה כשראו אדם רץ עם ההדסים אפשר לחיבוב מצווה, ואז רשב"י אמר לבנו "חזי כמה חביבין מצות על ישראל, יתיב דעתיה".

אפשר לבאר שבוה שראו אדם מקיים את המצווה בשמחה הם ראו מעלה דרגה גבוהה מאוד, כמו שידוע מהאר"י שאמר על עצמו שכל המדרגות הגדולות שהשיג היה מכח השמחה של מצווה שהיה לו. וא"כ כשראו אדם בכזו מעלה ודרגה עד ששמח ומחבב את המצוות נחה דעתם.

וא"כ ביום הזה יום ההילולא צריך להוסיף עוד שמחה בקיום המצוות, לכבוד רשב"י, ובזה נזכה לעלות בדרכיו ובקדושתו.

הפתגם הזה שייך לומר במלואו על האדון האלוקי רבי שמעון בר יוחאי וחבריו, שבכל מהותם היו להוטים אך רק בתורה הקדושה, באהבה לאין קץ. וממילא השמחה העצומה שהיא להם בתורה ובמצוות הוא ללא גבול ושיעור. תורתו מגן לנו וימליץ טוב בעדנו בישיעה השלמה אבי"ר.